

Jézus nem személyválogató - és Te?

vasárnapi igemagyarázat

Enying,

2020. november 22.

a 13. istentisztelet nélküli nap

Textus: Jakab levele 2,1-5

Testvéreim, amikor a dicsőséges Urunkba, Jézus Krisztusba vetett hitetek szerint éltek, ne legyetek személyválogatók. Mert ha belép hozzátok a gyülekezetbe fényes ruhában egy aranygyűrűs férfi, és ugyanakkor egy szegény is belép kopott ruhában, és ti arra figyeltek, aki a fényes ruhát viseli, sőt ezt mondjátok neki:

- Te ülj ide kényelmesen,

a szegényhez pedig így szóltok:

- Te állj oda! - vagy:

- Ülj le ide a zsámolyomhoz,

nem kerültetek-e ellentmondásba önmagatokkal, és nem lettetek-e gonosz szándékú bírakká?

Figyeljete csak ide, szeretett testvéreim: vajon nem Isten választotta-e ki azokat, akik a világ szemében szegények, hogy hitben gazdagok legyenek, és örököljék azt az országot, amelyet Isten az őt szeretőknek ígért?

* * *

Sok évvel ezelőtt egy nyugat-magyarországi bankfiók le szeretne volna informálni az egyik állásra jelentkező fiatalot, ezért levelet küldött az előző munkahelyére. Ott viszont a korábbi főnöke nem sokat tudott róla mondani – nem nagyon figyelt oda a fiatal beosztottja munkájára – ezért csak a szülei, egyébként jól csengő családneveit küldte el, mondván, jó családból származó kollégáról van szó. Nyugodtan felvehetik. Postafordultával meg is érkezett a korábbi feletteshez a válasz: „A kollégát felelős banki munkára szeretnénk alkalmazni, nem pedig tenyésztési szándékkal.”

Jakab hasonló tapasztalait írja le a levele 2. fejezetének elején. A rá jellemző direktséggel rögtön az elején rátér a lényegre: „Ne legyünk személyválogatók,...”. Csak ezután jön az okfejtés: „... mert Krisztus sem az.”

Ne legyünk személyválogatók! – azért, hogy a levél akkori és mai olvasói értsük, Jakab egy hétköznapi példával indít: valaki késve ér az istentiszteletre. Ha az illető jól öltözött, befolyásos, művelt, magas pozíciót tölt be, tehetős, vagy csak szimplán közkedvelt, sietve megnyugtatták, nem gond, hogy késett, sőt máris többen arrébb húzódnak, hogy helyet kínálják. Ha azonban egy szegényes ruházatú, semmilyen befolyással nem rendelkező „alak” a későn jövő, rögtön azt mondják neki, hogy álljon csak meg a bejáratnál, ha már egyszer nem volt képes időben érkezni, mint a többiek. Legjobb esetben talán akad valaki, aki a lába alá tett zsámolyt ajánlja fel, hogy üljön arra (a házaknál tartott istentiszteletek idejében járunk a levél keletkezésekor).

Olyan ez, mint amikor egy ritkán templombajáró le szeretne ülni a templompadba, és ráfordulunk, hogy menjen arrébb, mert az ennek vagy annak a helye. Vagy elégedetlenül ingatjuk fejünket, hogy ejnye, hát itt én szoktam ülni, ezt most látom itt először, egyébként is ismertem az anyját meg az apját – tudom, amit tudok – erre most én keressek magamnak új helyet?

Vajon a következő vasárnap lesz-e kedve ennek az embernek újra eljönni a templomunkba? Vagy ha az éneklés, igeolvasás, igehirdetés alatt rajta felejttem valakin a tekintetemet, valami olyasmi arckifejezéssel, hogy hát ez meg hogy került ide, akkor azzal mit üzenek? Ki szereti, ha kinézik maguk közül? Miért nem örülünk inkább, hogy de jó, megint eggyel többen vagyunk. A templomkertben milyen jól esik nekünk, ha odajönnek hozzánk, és azt mondják, hogy de örülnek, hogy látnak, milyen jól nézek ki, hogy vagyok. Mennyire tudunk ennek örülni. Ugyanígy örül az is, akihez Te odamész – főleg, ha távolról ismeritek egymást – és egy-két kedves szóval, nem tolakodóan köszöntöd. Máris azt érezteted, hogy itt számon tartjuk egymást, és örülünk egymásnak, sőt: imádkozni is szoktunk egymásért.

Magyarul: jó ide tartozni. Hiszen ez a célunk a gyülekezetünkben, nem? Ezért indítottuk újra a Tinódit, ezért dolgoznak most is gőzerővel tucatnyian, hogy óvodánk is legyen. A gyülekezeti utánpótlás érdekében. Azért, hogy az evangélium az intézményeinken keresztül is egyre több enyingi családhoz utat találjon. Református családokhoz, római katolikus családokhoz és evangélikus családokhoz egyaránt: aki csak hozzánk jár.

De haladjunk tovább.

Kétféleképpen reagálhatunk a mai üzenetre, hogy ne legyünk személyválogatók. Az egyik: ez nem időszerű, mert nem tartunk istentiszteleteket. Nem tudunk senkit sem a véletlenül rosszul megválasztott viselkedésünkkel elriasztani templomunkból. A másik: ránk egyébként sem jellemző a személyválogatás – mindenkinek annyi tiszteletet és figyelmet adunk, amennyit érdemel. Amennyi jár.

Ezek a reakciók jogosnak hangoznak, de... De ha megnézzük, mi rejlik a személyválogató magatartás mögött, van mit tanulnunk abból, amit Krisztus Jakabra, a levél írójára bízott.

A személyválogatásra való hajlam egyik általános emberi gyengeségünk. Munkahelyen, az osztályban, a boltban, vagy bárhol állandóan csoportosítjuk a minket körülvevő embereket. Már az első pillanattól kezdve.

Ez az ember szimpatikus, az antipatikus (utóbbit unszimpatikusnak is szokták mondani – biztos csak a gyógyszerészekre való tekintettel – de [Grétsy László szerint](#) ez sem téves). Ez művelt és okos, az viszont olyan egyszerű, mint a faék. Ez kellemes modorú és még humora is van, azzal viszont olyan kellemes beszélgetni, mint dörzspapírral hátat vakarni. Ez fiatal és csinos / jóképű, az viszont öreg és még csúnyácska is. Vagy fordítva. Ez csak egy fiatal tejfeles képű, az viszont idős és tapasztalt. Ez ízlésesen és elegánsan öltözködik, az viszont hogy vehetett fel ilyen rongyot – vagy fordítva: az viszont úgy flancol, mintha a pesti korszórol tévedt volna ide. Ennek rosszabb a stílusa, mint nekem, a másik viszont hogyan mer stílusosabb lenni nálam? Ez úgy beszél mint én, és azokon a vicceken nevet, amiken én is, az viszont mit választékoskodik – csak nem az iskolázottságát fitogtatja itt nekem? Ez erre szavazott, annak meg az a párt a mindene. Ez egy rendes Vidi drukker, az viszont hogy lehet feje megyeiként fradista?!

Mondhatnánk mindegyikre, hogy hát ilyenek vagyunk, ez már csak természetes, ez van. Csak éppen Jézus maga mondja azt, hogy nem kellene ennek így maradnia – erre hivatkozik Jakab a 8. versben: „**Ha ellenben betöltitek a királyi törvényt az Írás szerint: Szeresd felebarátodat (a másikat), mint magadat!**” – helyesen cselekedtek.”

Keményen számon kér minket a mai igénk: vajon rendben van-e a hitünk, ha egymást ilyen kegyetlenül osztályozzuk – hát nem az elesettekért, elnyomottakért, számkivetettekért jött Krisztus ebbe a világba? Nem ezért estek neki a farizeusok és képmutatók, hogy miért vállal közösséget a bűnösökkel? Nem az húzódik-e meg a mi személyválogatásunk mögött valahol mélyen, tudatalatt, hogy magunkat többnek tartjuk másoknál? Esetleg az alaptalan kisebbségi komplexusainkat akarjuk túlkompenzálni akkor, amikor végérvényesen pálcát törünk mások felett a személyválogatásunkkal?

Mi vagyunk azok a szegények, akikért Krisztus megszületett és feláldozta magát. Mi vagyunk azok a lenézettek és számkivetettek, akiknek nincsenek befolyásos kapcsolataink. Vagy ellenkezőleg – mi vagyunk azok, akiket nem azért kedvelnek, amilyenek vagyunk, hanem csak szimpla számításból, mert valamit akarnak viszonzásul.

Álljunk meg egy rövid időre, és gondoljunk végig: ha komolyan vesszük Jézust annyira, hogy úgy éljünk, ahogy Ő mondja, ha ismerjük annyira a Bibliát, hogy tudjuk: Ő nem személyválogató, akkor mi se legyünk azok! Hiszen ez az egyetlen kapaszkodónk. Mert ha személyválogató lenne, nem találna bennünk semmi olyan rendkívülit, ami miatt feláldozta volna magát értünk. Örüljünk annak, hogy Ő személyválogatás nélkül irgalmas hozzánk – és gyakoroljuk egymáson ezt az irgalmat. Ne legyünk személyválogatók! Magunk miatt és a másik ember miatt se. Ahogy az első versben olvassuk: „**Testvéreim, amikor a dicsőséges Urunkba, Jézus Krisztusba vetett hitetek szerint éltek, ne legyetek személyválogatók.**”

Ámen!

* * *